

Duivenpost

Korte overdenkingen

Gerbrand Fenijn

Duivenpost

Korte overdenkingen

Gerbrand Fenijn

ISBN 9789403674469

© 2023 Gerbrand Fenijn

Inhoudsopgave

De Melkweg	1
Snij maar eens een rooie kool door	2
Regenworm in boom	3
Gooi het uit je tasje	5
Gids in de mist	6
Wat heb je daar in je handje?	7
Dan gaat het feest niet door	9
Sta op je recht	10
Kleine oorzaken	11
Niet één te veel!	13
Het mopje klopte niet meer	15
Toch weer	18
‘Stop de wereld, ik wil er af!’	20
Moeder Pech	22
En niemand denkt aan ons	25

INHOUDSOPGAVE

Geduld is zulk een zware zaak	27
Gideon	29
De gevonden zoon	32
Een dubieuze erfenis	35
Wij weten nog niet	37
'Bange Boris'	39
Lin Yu Tang	41
De voerbiet	43
Kilroy was here	44
De beeldhouwer van de haat	46
Een oude dakpan	48
Naar het onbekende land	51
De talenten	53
Bomans boos	55
Je liep er zomaar overheen...	56
Even verder kijken...	58
De machine liep vast	59
Ik zie ik zie wat jij niet ziet...	60
Het lijkt zo logisch	62
God en het lot	63

INHOUDSOPGAVE

De gebroken klok	65
Naar wie zouden we dan heengaan?	66
De opdracht	68
De marmeren plaat	69
Gif in een klein flesje	70
Het Bijsterschaapje	72
Twee tientjes	74
De klok stond stil	76
Wees maar blij	77
Nog heel	78
Het spel is uit	79
Als een groene boom	81
Een prachtig geschenk	82
Ga door rivieren	83
Hoopvolle gedachten	85
Een Koningskind	86

De Melkweg

Een sombere herfstdag in 1944. In de grote leger tent zitten de soldaten verveeld te wachten op berichten van het front. De regen tikt eentonig op het glimmende tentdak. Je zou er van in slaap vallen...

Een van de soldaten zit geuwend te praten met een oudere man, een yank in een grijze legerjas. Er wordt koffie rondgebracht. De oudere man strekt zijn arm uit en zijn jas glijdt iets naar achteren. Dan wordt op diens mouw een rij sterren en strepen zichtbaar om van te duizelen. De soldaat trekt wit weg en stamelt: 'Asjemenou, de Melkweg!'

Hoe had de man ook kunnen weten dat hij gezellig zat te kletsen met generaal Eisenhower, de opperbevelhebber van de geallieerde troepen in Europa. Het was de gewoonte van deze grote strateeg, zich soms onopvallend tussen zijn manschappen te begeven. Maar dat leverde dan wel eens een reactie op als de bovenstaande.

Onwillekeurig moest ik bij het lezen van dit verhaal, denken aan een andere man die zich een tijdlang incognito onder de mensen ophield: de Vorst van het Universum, in het donkere kleed van een Joodse leraar, afkomstig uit Nazareth en van professioneel dorpstimmerman. Maar het kon niet anders of ook bij deze stille bezoeker gleed wel eens even 'de grijze jas' weg. Dat gebeurde zelfs nog toen hij aan een kruis te kijk hing, want een moordenaar smeekte hem om genade en een Romeins officier riep: 'waarlijk, deze is Gods zoon!'

Een sombere dag in je eigen leven. Alles zit je tegen en je hebt het gevoel overal alleen voor te staan. Dan plotseling breekt er licht door de wolken en je krijgt nieuwe moed. Je hebt even de Meester ontmoet. Je zag even De Melkweg.

Snij maar eens een rooie kool door

Nooit vergeet ik het treurige moment, dat we, na een fijne kampweek, onze koffers gingen pakken. Nog los van het afscheid dat op handen was, moest je een bovenmenselijke toer verrichten. Je moest je stapel kleding in je koffertje terug zien te krijgen. Moeder had alles, met haar gevoel voor orde, keurig ingepakt, maar jij had er gedurende zeven dagen een groezelige warboel van gemaakt. Puffend en blazend, met een knie op het deksel, lukte het je dan eindelijk de sloten dicht te drukken. Maar de inhoud pulde er aan de zijkanten uit en de sloten stonden op springen. Een mysterie hoe moeder het er allemaal zo netjes in gekregen had.

Als ik een kuiken zie, dat net uit het ei is gekropen, moet ik wel eens aan dat koffertje denken. Je snapt gewoon niet hoe die prop dons in dat nietige eitje heeft gepast. Alles moet wel precies op het juiste plekje opgeborgen zijn geweest, anders was het ei onder de druk geëxplodeerd.

De schrijver Eric van der Steen heeft eens opgemerkt: 'Ik kan me de man voorstellen die in God gaat geloven nadat hij een rode kool heeft doorgesneden.' In deze opmerking zit weer dezelfde gedachte: de onverklaarbaar ingenieuze wijze waarop in de natuur alles een plaatsje krijgt: Het blad in de knop, het weekdier in de schelp, de kiem in het zaadje...

En ook op ander terrein zit de natuur vol wonderen. Een slimme man vervaardigde eens een strooibus naar het voorbeeld van de zaaddoos van een papaver. Zijn creatie bleek zo perfect te werken, dat hij er patent op kreeg. Je moet maar durven: patent op plagiaat!

Regenworm in boom

Een man had het zich ingebeeld dat hij een regenworm was. Dat zorgde voor veel problemen, want voortaan kroop hij weg voor iedere kip, en was hij opvallend graag buiten als het regende.

Tenslotte ging hij maar eens naar de psychiater. Die zou hem wel van zijn dwanggedachten bevrijden. En het lukte! Na een aantal consulten was de man zo ver dat hij het wist: hij was geen regenworm. Opgelucht ging hij naar huis. Voortaan had hij niets meer te vrezen.

Omdat de psychiater zich sterk bij de kwestie betrokken had gevoeld, ging hij een week later toch eens informeren hoe het ermee stond. Toen hij de tuin van zijn ex-patiënt binnenliep, viel zijn mond open. De man zat angstig in een boom.

'Wat doe je nou?' riep de dokter.

'Mij schuilhouden.'

'Schuilhouden voor wie?'

Op het erf loopt een kip!'

'Maar man, je weet toch dat je geen regenworm bent!'

'Ja, dat weet ik wel, maar dat weet die kip niet!'

Vreemd verschijnsel, dat de mensen soms geloven dat ze geloven, of dat ze zichzelf wijsgemaakt hebben dat ze iets niet geloven.

Toen voor het eerst na bijna tweeduizend jaar de sjofar weer werd geblazen bij de Westmuur van Jeruzalem, ontdekte een Israëlichs officier plotseling dat hij een diepgelovig mens was, en niet de atheïst voor wie hij zichzelf altijd had gehouden.

Omgekeerd zijn er veel gelovige mensen die denken dat ze geloven. Betrappen we onszelf daar soms ook niet op?

Stanley Jones vertelt van een gezin waarin een jongetje door een ongeluk om het leven was gekomen. Een vreselijk gebeuren, dat zijn dorpsgenoten diep schokte. Maar de ouders geloofden met hun hele hart dat hun kind naar de Hemel was gegaan. Als gevolg daarvan kreeg de begrafenis het karakter van een feest.

Een vriendje van het kind, dat bij de begrafenis was geweest, zei op de terugweg tegen zijn moeder: 'Ze geloven dat Johny in de hemel is.'

'Natuurlijk,' zei de moeder. 'Dat geloven wij toch ook?'

'Ja,' zei het zoontje, 'maar zij geloven het écht!'

Gooi het uit je tasje

Op een dag nam de politie een voorwerp in beslag dat al jaren in het tasje van een vrouw had gezeten: een eivormig metalen ding. Een dochter van de vrouw had het zaakje al een tijd niet vertrouwd. Maar als ze er over begon, zei moeder: 'het is gewoon een knijpkat (zaklantaarn) uit de oorlog. Die wil ik graag bewaren.'

Toen de politie het ding tenslotte meenam, kwam de waarheid aan het licht: het bleek om een handgranaat te gaan met de springlading er nog in.

Onbegrijpelijk dat iemand zo'n stuk gevaar jarenlang met zich mee kan dragen.

Hoe vaak heeft de vrouw in een propvolle tram gestaan? Door hoeveel stationshallen heeft ze haar tasje meegezeuld? Wat had er al die jaren niet met haar gezin kunnen gebeuren?

Gek, dat we zo vaak geen afstand kunnen doen van iets waarmee ons eigen leven en dat van anderen bedreigen. 't Hoeft niet eens een gevaarlijk projectiel te zijn. 't Kan ook de zucht zijn om lekker langs smalle wegen te scheuren of je in het weekend te laten vollopen. Maar het kunnen ook onschuldig lijkende dingen zijn, waarmee je jezelf en je gezin bedreigt: dag en nacht doorjakkeren met je werk en een ongezone levensstijl.

Maar ook in je innerlijk kun je gevaarlijke projectielen met je meedragen. Dr. Paul Tournier, een Zwitsers psycholoog, ontdekte dat veel ziekten in ons leven kunnen ontstaan door eigenschappen als afgunst en wrok. Vaak zijn dat explosieven met smeulende lonten. Daarom geldt ook hiervoor: gooi ze uit je tasje!

Er bestaat een hemelse opruimingsdienst die ons daar graag bij wil helpen. Die kan onze frustraties genezen door het wonder dat vergeving heet.